

אינפיניטו - דיוקנאות מצוירים

אתי צ'כובר בגלריה עירונית לאמנות ראשון לציון

אתי צ'כובר מתגוררת ומציירת בכפר ורדים. בהקשר זה יש משמעות למרחק ממרכז הפעילות \ השיח והתצוגה של אמנות ישראלית עכשווית. מבט מהיר בדיוקנאות הקטנים שציירה בשנים האחרונות, מגלה שיותר משהדיוקנאות 'משוחחים' עם אמנות ישראלית מקומית, הם מבטאים שיח ארוך של הציירת עם מאסטרים גדולים, אמני עבר שחיו באירופה ובעיקר בהולנד בה חיה והציגה שנים ארוכות. דיוקנאות קטנים המחזיקים בשני קצוות הציור: במסורת ציור קלאסי, ובדרך של ציור עכשווי. הציורים בתערוכה שייכים לסדרה 'אינפיניטו', סדרה של ציורים שהם לכאורה לא גמורים. משנת 2008 מציירת צ'כובר על פיסות עץ שמוצאת, קרעי נייר, עטיפות של דגני בוקר, הבחירה במצעים פשוטים, יומיומיים, רחוקים מהמצע הקלאסי לציור, מעידה על זמן התהוותם - עכשוויים. היא מרשה לעצמה להקל ראש לכאורה במצע, לזוז מהקנבס הלכן אל עבר אפשרויות חדשות וזמינות. באופן הזה נוצר קשר נוסף בין עבר להווה. זהו ציור המזכיר את מה ואין ציור בעבר ועם זאת הוא כולו כאן, ועכשיו. ככל תלמיד אמנות היא נחשפה בלימודיה בבצלאל אל תולדות האמנות ואל ציורי המאסטרים הגדולים, בעיקר מתוך ספרים. נסיעה לאיטליה ולהולנד וחיים באירופה במשך שנים רבות, אפשרו מפגש פנים אל פנים עם יצירות העבר, אופני הציור הרשימו אותה וזה שנים רבות היא עוסקת בציור דיוקנאות חלקן מתוך ציורים מפורסמים. זהו ניסיון ללכוד משהו מהבעתן של הדמויות המצוירות. היא מתבוננת זמן ארוך בדיוקן מצויר ואז 'מעלה אותו' מתוכה, תוך שהיא מייצרת שיח עם הדמות, שיח המאפשר לה להגיע אל 'כאן ועכשיו'. חלק מהדמויות אוצרות הבעה נוגה של סבל, מולן אחרות מעידות על עונג עילאי \ דתי, אחרות מביטות במבט זגוגי שאינו מסגיר דבר, ויש דיוקנאות המתפוגגים כמעט לגמרי. האם הצליחה? האם הדמות

התפוגגה בדרכה אילינו? מה נשאר מאותה הדמות? צ'כובר פועלת כבמין מסע התבוננות תוך ניסיון ללכוד את הבעתו של היחיד מתוך תמונה. זו התמודדות עם תולדות האמנות בחזית העשייה אשר אינה דומה להשפעה מרוחקת, נרמזת.

קיר בגלריה מכיל קבוצות ציורים שהורכבו מתוך עשרות רבות של ציורי דיוקנאות שצוירו על גבי מפיות תחרה, עטיפות פנימיות של דגני בוקר, קרשים ושאר שאריות. מרביתם לא צוירו כמצופה - על גבי קנבס. זהו מפגש עכשווי, לכאורה יומיומי, כזה המחזיק עשרות רבות של שנות ציור, מיומנות ציורית וכבוד רב למאסטרים הגדולים. בין הציורים מבליחה דמות מצוירת אחת שאינה שייכת לדיוקנאות המצוירים מתוך ציורים מפורסמים. שאלה פתוחה מהדהדת: האם משהו השתנה? הרקע, כמו גם ההבעה הרצינית בולטים בשונותם ומנכיחים אפשרות לשיח ציורי חדש.

מרבית הציורים היו קטנים יחסית - נעשה שימוש בדרך כלל על בד ממוסגר. לצורך הדיוק הנוסף האפשרי על משטח קשה, ציירים רבים המשיכו להשתמש בלוחות עץ, זמן מה לאחר שבשאר מערב אירופה נטשה אותם.

היסטוריונים של אמנות ציינו את הכמויות העצומות של יצירות אמנות שהופקו ועל הירידים הגדולים שבהם נמכרו ציורים רבים - על פי הערכות, למעלה מ-1.3 מיליון תמונות הולנדיות צוירו בעשרים השנים שלאחר 1640

האיכות הטכנית של אמנים הולנדים הייתה בדרך כלל גבוהה, בעיקר בעקבות שיטת ההכשרה הישנה מימי הביניים על ידי חניכות אצל אמן. בדרך כלל הסדנאות היו קטנות יותר מאשר בפלנדריה או באיטליה, עם חניכים מעטים בלבד בכל פעם, והמספר הוגבל לעיתים קרובות על ידי תקנות הגילדה.

דיוקנאות

ציור הדיוקן ההולנדי נמנע מרטוריקה מופרזת של הדיוקנאות, בהשוואה לציורי הבארוק האריסטוקרטי שהיו בשאר אירופה במאה ה-17. בהולנד לבושם היה קודר ובמקרים רבים צוירו כשהם יושבים, התחושה של פשטות הקלוויניסטית מנעה הכללת אבזרים, נכסים או השתקפות של אדמות ברקע הדיוקן. הדיוקנאות היו צנועות ומושפעות מהתנגדות לחטא הגאווה בפורטרטים הולנדים רבים, על אף איכותם הטכנית. אפילו בדרך כלל נמנעה תנוחה של עמידה.

ממעט שידוע לנו על נוהלי האולפן של האמנים, הפנים נמשכו כנראה ואולי נצבעו בישיבה אחת או שתיים. המספר האופייני של ישיבות נוספות אינו ברור - בין אפס ל-50 כפי שמתועד. הבגדים הושארו בסטודיו וייתכן שהם צוירו על ידי העוזרים, או אמן מומחה. אם כי, או משום שהבגדים נחשבו לחלק חשוב מאוד בציור.^[21] ניתן להבחין בין נשים נשואות ולא נשואות על פי לבושן, והדגישו כמה מעט נשים רווקות צוירו, למעט אלה בקבוצות משפחתיות.^[22] כמו במקומות אחרים, הדיוק של הבגדים המוצגים משתנה - בגדים מפוספסים ודוגמתיים היו לבושים, אך לעיתים רחוקות אמנים מראים אותם, באופן מובן כדי להימנע מעבודה הנוספת.^[23] צווארונם תחרה וחיקויים היו בלתי נמנעים והציגו אתגר אימנתי בפני ציירים שהתכוונו לריאליזם.

אוצרת: אפי גן

Non-Finito-painted portraits

Etti Chechover at Municipal art gallery, Rishon Le-zion

Etti Chechover lives and paints in Kfar Vradim. This context has significance for the distance from the center of activity / discourse and the display of contemporary Israeli art.

A quick look at the small portraits she has painted in recent years reveals that more than the portraits 'conversing' with local Israeli art, they express a long conversation of the painter with great masters, artists who lived in Europe and especially in the Netherlands, where she lived and exhibited for many years.

Small portraits holding at both ends: in the tradition of classical painting and in the way of contemporary painting. The paintings in the exhibition belong to the series 'Non Finito', a series of paintings that are seemingly unfinished. Since 2008, Chechover has painted on pieces of wood she finds, on torn pieces of paper, wrappers of cereal. The choice of simple, everyday substrate far from the classic substrate for painting, indicates the time they were made- contemporary. She allows herself to use seemingly take the platform lightly, moving from the white canvas to new and available options. In this way another connection is created between past and present. This is a painting reminiscent of 'What and How' was painted in the past and yet it

is all here and now.

During her studies at Bezalel, Chechover was exposed to the history of art and the paintings of the great masters, and especially from books. Traveling to Italy and the Netherlands and living in Europe for many years, allowed for a face-to-face encounter with works of the past. The way it was painted impressed her. For many years she has been painting portraits, some of them were drawn from famous paintings. It is an attempt to capture something of the expression of the characters. She looks for a long time at a painted portrait and then 'brings it up' out of herself, creating a dialogue with the character, a dialogue that allows her to get to the 'here and now'.

Some of the characters have a melancholy expression of suffering, others indicate supreme / religious pleasure, some have a glassy look that reveals nothing, there are portraits that fade almost completely. Did she succeed?

Did the character fade away on its way to us? What is left of that character? Chechover acts as a kind of introspective in an attempt to capture the expression of the individual from an image.

It is a confrontation with the history of art at the forefront of doing which does not resemble a distant, implied influence.

'Gallery Wall' contains groups of paintings composed of dozens of portraits painted on lace napkins, inner cereal wrappers, planks and other scraps. Most of them were not painted as expected - on canvas. It is a contemporary, seemingly everyday encounter, one that holds many decades of painting years, pictorial skill and great respect for the great master.

Among the paintings shines one figure that does not belong to portraits from famous paintings. An echoing open-ended question: Has anything changed? The background, as well as the serious expression, stand out in their diversity and present the possibility of a new pictorial conversation.

Curator: Efi Gen

